

Diari de Girona

Edita: Editorial Gironina, S.A.

Difusió controlada per

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

Director: Narcís Planas i Gifreu.

Sots-director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Redactor en cap i comarques: Alfons Petit.
Catalunya, Espanya i Món: Miguel A. Carrera Polanco.

Esports: Jordi Danés.

Cultura i Espectacles: Daniel Bonaventura.

Societat: Martí Batlle.

Reportatges: Fèlix Bouso.

Redacció, Administració, Publicitat i Tallers: C/ Comerç s/n
FORNELLS DE LA SELVA (GIRONA)
Tels. 47 62 77 Telefax 47 62 40 / Telefax Publicitat 47 65 30
Publicitat de 9 a 14 i de 17 a 19 h.
Ctra. Barcelona, 29 - Tels. 20 18 82 - 20 20 42Delegació a Figueres: Delegat: Carles Arbolí. C/ St. Llàtzer, 29
Tels. 50 99 09 / 67 04 41 - Telefax: 50 93 69Delegació a Olot: Delegat: Francesc Rubió. C/ Bisbe Vilanova, 1, 1r. - Tels. 26 88 11
Delegació a Barcelona: Delegat: Arseni Florensa. C/ Balmes, 151- Entresol - DP 08008
Tel. 93 / 415 61 15 - Telefax 93 / 218 58 88Distribució: Distribucions Vilarroya, s.a. Tel. 40 06 30
Dipòsit legal GE-2-1958 Any XLIV

EDITORIAL

Moreiras i la imatge del sistema judicial

El jutge Miguel Moreiras va afegir dimecres un nou capítol al seu llarg i peculiar currículum de decisions polèmiques. Poques hores després de dictar ordre de presó incondicional contra l'ex-president de Banesto, Mario Conde, el magistrat el deixava en llibertat sense fiança i ho feia perquè, segons va dir als periodistes, el financer li havia assegurat que no va cometre l'apropiació de 600 milions de què se l'acusava.

Moreiras és el jutge que ja ha estat sancionat tres vegades pel Consell General del Poder Judicial per diverses irregularitats en la seva actuació; és el jutge que ha detingut persones a les quals ha deixat en llibertat pocs dies després; és el jutge que ha imposat les fiances més elevades de la història judicial espanyola, però que després ha rebaixat considerablement; és el jutge al qual l'Audiència Nacional ha ordenat que investigui a fons una querrela de Torras-Kio contra Javier de la Rosa que s'ha negat tres vegades a admetre; és el jutge del qual un company va dir, en un acte judicial, que «utilitza de manera perversa» un procés penal.

Però no s'acaba aquí. El president de l'Audiència Nacional, Clemente Auger, qualificava ahir de «tragèdia» l'actuació de dimecres de Moreiras, i diverses associacions de jutges i magistrats la consideraven «incomprendible». El mateix Pascual Sala, president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial (el màxim òrgan de govern de jutges i magistrats), admetia ahir, en relació amb aquest afer, que «algunes actuacions judicials poden provocar en el ciutadà una impressió penosa».

I aquest és, precisament, el gran perill. Actuacions com la del jutge Moreiras desconcerten els ciutadans i els fan agafar por de determinats jutges. I, per extensió, els fan agafar por d'un sistema judicial que no té mecanismes, o no els fa servir, per evitar actuacions tan arbitràries d'un jutge que, a més, té un llarg currículum d'irregularitats al seu darrere.

Miguel Moreiras va protagonitzar dimecres un dels episodis més incomprendibles de la història judicial espanyola i ha aportat el seu granet de sorra per perjudicar una mica més la imatge del sistema judicial.

Marquina «square»

per Jordi Vilamitjana i Pujol

«Amor a la patria, al Siglo de Oro español, al Imperio de los Austrias, sensibilidad que percibe alguna nota íntima y que capta bellezas de la naturaleza: tales son las características de Marquina». (Germán Bleiberg y Julián Marías. *Diccionario de la Literatura Española*)

No hi ha a Girona cap indret més incivilitzat, menys urbà, que la plaça dedicada al poeta espanyolista Eduardo Marquina, també coneguda per plaça del Carril, també anomenada plaça de l'Estació Vella i, en els darrers temps, batejada com a plaça del Núria, en honor del bar més emblemàtic i conegut de l'exemple gironí.

Aquesta plaça de dos cossos de terra i tres carrils de llambordes aconsegueix reunir en molts moments del dia la totalitat dels vehicles que circulen per Girona, la totalitat dels vianants que caminen per la ciutat i la totalitat dels ocells catalans que amb dues ales volen entre el Güell i el Galligans.

Des de la perspectiva del conductor atrapat en el semàfor que perboca a la carretera de Barcelona, la plaça és un embut que constreny la circulació fins al punt del gota a gota més anguniós. Des del punt de vista de l'agorarat ciutadà que hi arriba a peu, l'indret és absolutament impracticable: hi ha un únic semàfor que no permet altra cosa que anar d'una illa de terra a l'altra i tornar enrera. Travessar el vial dret resulta molt perillós, gairebé tant com el vial esquerre, però sobretot és perillós fer el que tothom es veu obligat a fer: travessar la plaça a l'alçada de les columnes que sostenen la via del tren.

Cada dia travessen per aquest lloc les tres quartes parts dels vianants d'aquesta zona, que són molts: els que van a l'estació d'autobusos, els que van a l'estació del tren, els que van al pàrquing de Mifas, els que van al mercat del dimarts i del dissabte, i els que en tornen, els que treballen a la vora, els que hi viuen, els que van i vénen dels bars i restaurants de la zona, els que van al parc Central...

Els ciutadans han de sortejar tota mena d'obstacles: els cotxes que circulen

delerosos amb el semàfor obert, la vorera de quaranta centímetre que tanca el pàrquing, els cotxes parats, els cotxes que maniobren pels pàrquings gratuïts, les gotasses d'aigua que sempre cauen de la via, les dejeccions dels ocells, els patinadors... No hi ha cap signe d'ordre ni d'urbanitat en aquest indret: ni passos de zebra, ni semàfors, ni urbans.

Així les coses, algú ha de dir ja públicament i sense embuts que la carretera Barcelona continua tenint exactament els mateixos problemes de trànsit que tenia abans de la construcció de la variant. En aquest punt de la ciutat, l'home sensat pot descobrir sense dificultat fins a quin punt les obres públiques tenen fonamentalment un contingut polític —són fàcils de vendre al votant i proporcionen uns guanys extraordinaris als que hi són pel mig—; el que passa és que, a més a més, de vegades fins i tot arriben a ser útils. Ningú no pot dub-

tar dels avantatges de la desviació de la carretera nacional, però ningú no pot dubtar tampoc que els problemes de circular per Girona —a peu o amb cotxe—, que són molts i molt greus, no es resolen amb una única obra pública. La plaça poeta Marquina necessita una reordenació urgent.

No dubto que s'hi posarà remei, però hi ha alguna cosa que falla en aquesta zona de la ciutat. Girona no és només la ciutat de les pedres, sinó la de les persones, i el cor de la ciutat clapeix intensíssimament a l'entorn de l'exemple. M'agrada, és clar que sí, tenir un carrer Ciutadans magnífic, una Força Vella memorable, uns rotatoris inoblidables, un pavelló que si tot va bé serà de glòria, les cases del riu netes, Santa Clara per passejar-hi... No és la plaça Marquina el centre del món i dels problemes, és clar que no, però l'entorn no és gaire millor: el carrer Juli Garreta té les vores més inclinades i plenes de sots que

conec, el carrer de la Salle, gairebé no en té; passar pel carrer Tomàs Mieres (per sota la via des del carrer de Santa Eugènia a Ferran Puig) fa por i fàstic... I al mig de tot, la via del tren.

Recordo haver llegit en plena campanya municipal que una de les prioritats era posar sordina al pas dels combois pel mig de la ciutat. Es va parlar llavors d'instal·lar bandes sonores. Ningú no n'ha tornat a dir res més.

Se suposa que els conductors d'ambulàncies coneixen bé la ruta més ràpida que els duu a l'hospital Trueta. Si vénen del nord, no hi ha problema perquè l'hospital és tot just a l'entrada. Tanmateix, sentint i veient la gran quantitat d'ambulàncies que provenen del sud segueixen el curs de l'antiga Nacional II per la carretera Barcelona, Marquès de Camps, Ferran Puig, passeig de la Devesa i avinguda de França, hem de deduir òbviament que aquest és el camí més curt. És a dir, la ruta oficial de les ambulàncies que arriben del sud és travessar tot Girona i pel mig. D'entrada, hom descobreix perplex que la variant passa tan lluny de tot que fins i tot passa lluny de l'hospital, però sobretot hom es pregunta si això no es podria solucionar d'alguna manera, perquè a la plaça poeta Marquina els gemecs de les ambulàncies gairebé fan inaudibles els catacrecs dels trens i els xisclets dels estornells.

Si penseu que exagero, pareu-vos en una d'aquestes illes de sorra a les 12 del migdia d'un dimarts qualsevol. Sentireu el tragi incessant dels trens, els plors de les ambulàncies, els motors dels cotxes amb semàfor vermell i els motors accelerats dels cotxes amb el semàfor verd. Torneu-hi a les 6 i a més sentireu la xiscladissa ensordidora dels ocells. Si teniu l'oida molt fina, sentireu el cor dels vianants com pateix per guanyar la riba de les poques illes que en aquest indret es donen.

Però sobretot, si us hi esteu estona emporteu-vos-en un paraigua i obriu-lo encara que no plougui, perquè a la plaça Poeta Marquina, no sabem si amb el vistiplau de les autoritats competents, tothom fa el que vol. Fins i tot els ocells!

Una imatge de la plaça Poeta Marquina de Girona.